

hvor mange Stole der skal staa nu eller til September omkring Raadets store, grønne Bord. Det er en farlig, maaske en skæbnesvanger Forglemmelse: Hvorledes skal man faa Europa til at tro paa Folkenes Forbund, naar Genève-Diplomatiet sætter selve dette Forbunds Eksistens paa Spil for Spørgsmaalet om et Par Stole mere eller mindre omkring Raadsbordet?

Nej, vi misforstaar ikke. Vi ved nok, at det ikke i alle Tilfælde alene drejer sig om tomme Prestigehensyn, men at der ogsaa ligger meget reelle magtpolitiske Interesser bag. Men vi siger, at naar disse Interesser allerede ved denne Samling fører til Konflikter som dem, vi nu ser udfolde sig, saa bliver det vanskeligt, vanskeligt at faa Folkene til at tro paa Nationernes Forbund.

Om Locarno-Aanden taler vi ikke. Vi har allerede — i hvert Fald indtil videre — taget Afsked med den.

Der er en anden Betragtning, som paatrænger sig. Det har vist sig nu som mange Gange før i Efterkrigstiden, at Diplomaterne møder med bundne Hænder. De møder efter at have bundet og bastet sig selv overfor deres Lands offentlige Mening. Det er en farlig Metode, og hvis det bliver Resultatet af det saakaldte offentlige Diplomati, maa vi bede Vorherre forskaane os for yderligere Erfaringer.

Vi har altid her, siden Slagordene om hemmeligt og offentligt Diplomati kom op, spurgt om, hvad man egentlig mente dermed. Genève har i disse Dage givet et Svar. Offentligt Diplomati truer med at betyde den fuldkomne Afmagt.

I Forbindelse hermed staar ogsaa Faren for Principrytteri. Det er udmærket at have Principer. Men det er i Politik ikke udmærket at have Principer, der ikke kan tilpasses.“ Hvorefter „Politiken“s udenrigspolitiske Redaktør gaar over til at tale om den Situation, der maatte opstaa, hvis den italienske Ministerpræsidents nyeste Instruks til Hr. Scialoja om at støtte det polske Krav om permanent Raadssæde skal gennemføres.

Saaledes tegner sig altsaa just i dette Øjeblik den stærkt spændte politiske Situation. Men for saa vidt er alt dette lige-gyldigt, thi allerede den ærede Ordfører for Partiet Venstre og den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har jo dvælet ved enkelte Afsnit af Flertallets Betænkning. Jeg vil tillade mig at uddybe dette paa et enkelt Punkt, idet det i Flertallets Betænkning hedder: „Efter Flertallets Opfattelse er det foreliggende For-

slag begrundet ved Danmarks særlige Forhold“. Ja, vi hørte ogsaa af den ærede Ordfører for Udvalget, at han tillagde ikke i sidste Instans alle disse udenrigspolitiske eller folkeretlige Betragtninger nogen som helst afgørende Betydning, det i Virkeligheden afgørende var det, der med disse faa Ord i Betænkningen kaldes „Danmarks særlige Forhold“. Dybest set er det for det Flertal, der i Dag gennemfører disse Forslag, ganske irrelevant, om Tyskland indtræder i Folkeforbundet, og vi faar en Voldgiftstraktat med Tyskland; hvilket Indhold denne Voldgiftstraktat med Tyskland faar; om en Nedrustningskonference sammen-træder i en nærmere eller fjernere Fremtid, og den fører til et eventuelt Resultat, eller den mislykkes — dybest set, siger jeg, er alle disse vigtige storpolitiske Spørgsmaal ligegyldige, i alle Tilfælde i Forhold til den her foreliggende Sag, saaledes er Udvalgsflertallets Opfattelse. Thi dette Land, dette af Himlen velsignede og af Skæbnen i saa enestaaende Henseende udrustede Land, det lever nu en Gang under disse særlige Forhold, i Kraft af hvilke en enestaaende Ordning som den, der stiller os ganske udenfor de øvrige Nationers Række, kan gennemføres.

Men jeg vil gerne tillade mig at stille et Spørgsmaal til den højtærede Udenrigsminister, idet det forekommer mig, at det, der i Virkeligheden har den eneste dybe Interesse i denne Sag, det er den højtærede Udenrigsministers Stilling. Hvad siger da den højtærede Udenrigsminister til denne Grundbetragtning, som præger Flertalsindstillingen? Hvad siger den højtærede Udenrigsminister til denne af alle udenrigspolitiske Begivenheder upaavirkelige Beraabe sig paa de uforanderlige, permanente særlige Forhold, der danner Forudsætningen for den Ordning, man paa dette vigtige Omraade træffer her i Landet, og hvorledes vil den højtærede Udenrigsminister bringe denne Paaberaabelse af disse permanente, af disse uforanderlige Forhold i Overensstemmelse med de Udtalelser, han fremsatte ved Forslagets første Behandling her i Salen, og til hvilke de ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. Brorsen hentydede?

Jeg tror, at her er Ordlyden, de valgte Ord, af stor Betydning, og jeg vil derfor efter at have oplæst den paagældende Passus af Betænkningen, tillade mig at stille de Ord, med hvilke den højtærede Udenrigsminister sluttede sin Tale her ved første Behandling, overfor de Ord, som Flertalsindstillingen bruger her. De findes i Folkebetings Forhandlinger paa Spalte 3119